

[Skræppenborg-Nielsen.]

tivisering og en billigørelse af den offentlige administration, er det vor opfattelse, at man passende kan begynde her. Lad mig sige det sådan, også efter at vi har hørt ministeren, at der er vel næppe tvivl om — det vidste jeg i og for sig godt i forvejen — at den ordning, som vi her tilstræber, kan gennemføres på anden måde end den, vi anfører i selve forslaget og i bemærkningerne til forslaget. Men det kan vi jo alt sammen se på i det udvalg, som vi forhåbentlig får nedsat.

Jeg vil gerne takke ministeren for det, han her gav udtryk for. Det er meget let for en minister at komme med små drillerier, når det er almindelige folketingsmedlemmer, der har udarbejdet sådanne forslag. Jeg tror nok, at den højtærede minister er fuldstændig klar over, hvor vanskeligt det egentlig er; ikke mindst er det meget, meget vanskeligt på dette meget specielle og meget administrative område, et administrativt område, der er meget, meget vanskeligt at komme helt til bunds i. Det er altså årsagen til, at vi opfordrer regeringen til at fremsætte de fornødne lovforslag. Vi ved da også godt, at de lovforslag, der skal fremsættes, vil gribe ind i en hel masse andre forhold, som i alt fald jeg har svært ved at overse.

Når dette er sagt, vil jeg gerne sige, at jeg tror, vi skal nå til en skønsmæssig betaling for at forenkle administrationen, en skønsmæssig betaling beregnet efter, hvad sygekasser og fortsættelsesygekasser i dag procentvis betaler af de nuværende sygehusudgifter; hvis disse stiger, så stiger sygekassernes og fortsættelsesygekassernes tilskud tilsvarende o. s. v. Og hvad angår selve de administrative besparelser, ja, da vil de jo også komme til at foreligge for medlemmerne, for borgerne, idet man afskaffer alle kautionsbeviser, alle regningsudstedelser o. s. v. Jeg tør da godt sige, at der udstedes i hvert fald nok 1 mill. kautionsbeviser om året. Det bortfalder, hvis dette

eller noget tilsvarende bliver til lov forhåbentlig inden alt for længe.

Jeg kan ikke sige andet, end at jeg er i og for sig tilfreds med ministerens udtalelser, og jeg håber meget, at vi i det udvalg, der bliver nedsat, kan få en fordomsfri behandling af forslaget med det resultat, at vi kan få denne efter min mening ganske urimelige ordning ud af verden, en ordning, der vel nok for mange år siden var helt i orden, men som tiden i allerhøjeste grad for længst er løbet fra.

Niels Mørk: Det er jo ikke første gang, spørgsmålet om vederlagsfri sygehusbehandling rejses. Den 15. november 1962, ved sygeforsikringslovforslagets første behandling, fremsatte jeg ønsket om, at al sygehusbehandling skulle være gratis for befolkningen. Den 8. august 1964 henstillede de danske sygekasser i en resolution til regering og folketing, at ophold og behandling på offentlige sygehuse blev gjort vederlagsfri.

Jeg forstår det foreliggende forslag sådan, at sygekasser og fortsættelseskasser skal udrede deres andel i form af nedsat stats-tilskud for sygekassernes vedkommende og i form af en kollektiv indbetaling for fortsættelseskassernes vedkommende, medens ikke-forsikrede slipper for betaling.

Der vil, så vidt jeg kan se, blive problemer med, hvordan sygekassernes og navnlig fortsættelseskassernes andel skal beregnes. Det ligger jo sådan, at sygekassernes udgifter til sygehusbehandling i 1964 var 80,4 mill. kr., og statens tilskud til sygekasserne for denne udgift har været 25 pct. Sygekassernes nettoudgift har altså i 1964 været 60,3 mill. kr. Heri er imidlertid indregnet udgifter til private klinikker, rekonvalescenthjem og kuranstalter, som sygekasserne fortsat skal udrede.

Jeg har stadig den opfattelse, at målet må være fri sygehusbehandling, det vil sige, at driften afholdes af det offentlige, af stat og kommuner, og at den indlagte